

Y fuy 2 / h g -

2 fuy 2 / h g -

225
—
11-50

1937

Ռ. ԿԻՊԼԻՆԳ

Փ ՂԻԿԸ

82Ն
4-50

ԿՐՏՍԵՐ ՀԱՍՍԿԻ ՀԱՄԱՐ

99 76212
820.
4-50

Ռ. ԿԻՊԼԻՆԳ

Փ Ղ Ի Կ Ը

Ռուս. քարզմ. Հ. Տ. ԱՎԱԳՅԱՆ

Նկարներ Դ. ՆԵԿՇՆԻ

33864-62

ՊԵՏԱԿԱՆ ՀՐԱՏԱՆԱԿԱՆ ԳՐԱԴԱՐԱՆ
ՅԵՐԵՎԱՆ 1 9 3

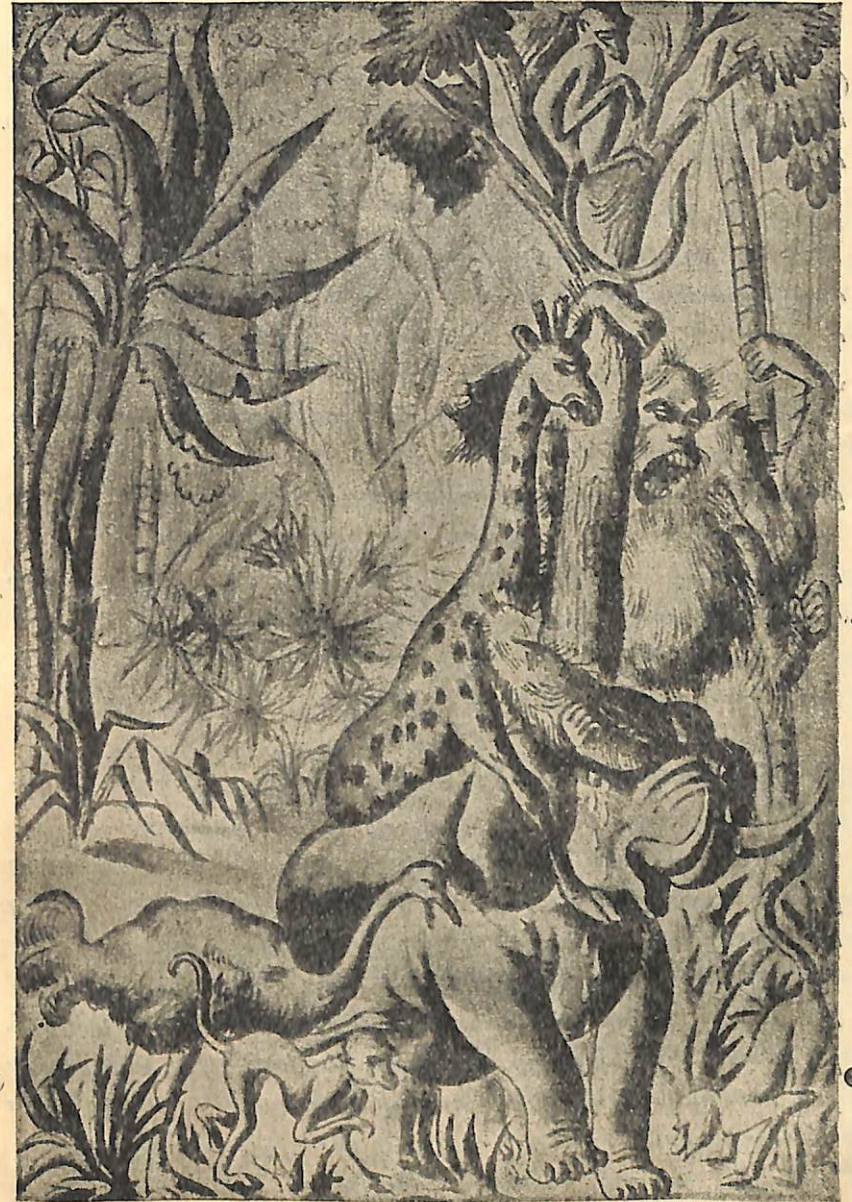
Իմ սիրուն բալիկ, այդ հիմա միայն Փիղը կնճիթ ունի: Իսկ առաջ, վաղուց, շատ վաղուց, Փիղը վոչ մի կնճիթ չուներ: Կար միայն քիթ, բլիթի նման սև մի բան, իր մեծությամբ մի կոշիկի չափ: Այդ քիթը թեքվում եր ամեն կողմի վրա, բայց և ախպես վոչինչի պետք չեր գալիս: Միթե կարելի չե այդպիսի քթով վորևե բան բարձրացնել գետնից:

Բայց ահա հենց այդ նույն ժամանակ, վաղուց, շատ վաղուց, ապրում եր մի այդպիսի Փիղ, կամ, ավելի լավ ե ասել Փղիկ, վորը շատ հետաքրքիր եր, և ում վոր տեսներ, բոլորի զահլան պիտի տաներ իր հարց ու փորձով: Ապրում եր նա Աֆրիկայում ու ամբողջ Աֆրիկայի գլուխը տարել եր իր հարց ու փորձով:

Նա դիմում եր Ջալլամին, իր լերկարահասակ մորքուրին, ու հարցնում նրան, թե ինչո՞ւ նրա պոչի փետուրները բուսնում են ախպես և վոչ ուրիշ կերպ, և լերկարահասակ մորքուր Ջալլամը դնքսում եր նրան դրա համար իր ամուր, շատ ամուր վոտքով:

Նա դիմում եր իր լերկարուտն քեռուն, Ընձուղտին ու հարցնում նրան, թե ինչո՞ւ նրա մորթու վրա բծեր կան, ու լերկարուտն քեռի Ընձուղտը դնքսում եր նրան դրա համար իր ամուր, շատ ամուր սմբակով:

Բայց դա ել չեր փախցնում նրա հետաքրքրությունը: Յեվ նա հարցնում եր իր հաստ հորքուր Գետաձիուց, ինչո՞ւ նրա աչքերն այդպես կարմիր են, և հաստ

Դնքսում եյին նրան յերկաթ, առանց ընդմիջումի:

հորքուր Գետաձին ղնքսում եր նրան դրա համար իր հաստ, շատ հաստ սմբակով:

Բայց դա լել չեր փախցնում նրա հետաքրքրութունը: Նա հարցնում եր իր մազոտ հորեղբայր Պավիանից (մի տեսակ կապիկ), ինչո՞ւ բոլոր սեխերն այդպես քաղցր են, և մազոտ հորեղբայր Պավիանը ղնքսում եր նրան դրա համար իր բրդոտ, մազոտ թաթով:

Բայց դա լել չեր փախցնում նրա հետաքրքրութունը: Ինչ ել վոր նա տեսներ, ինչ ել վոր լսեր, ինչ ել վոր հոտոտեր, ինչի ել վոր դիպչեր — նա խսկուլն և լեթ ղնքսոց եր ստանում իր բոլոր մորքուրներից ու հորքուրներից, քեռիներից ու հորեղբայրներից:

Բայց դա լել չեր փախցնում նրա հետաքրքրութունը: Յեվ պատահեց այնպես, վոր մի գեղեցիկ առավոտ, չեր մոտենում եր որահավասարումը, այդ նույն Փղիկը — զահլատարն ու ձուլթ ու ծամոնը — հարցրեց մի այնպիսի բանի մասին, վոր դեռևս վոչ վոք չեր բերեք չեր հարցրել: Նա հարցրեց՝

— Ի՞նչ ե ուտում ճաշին Կոկորդիլոսը:

Բոլորը բղավեցին նրա վրա՝

— Սո՛ւս-ս...

Յեվ խսկուլն և լեթ, առանց լերկար խոսելու, սկըսեցին ղնքսել նրան:

Ծեծում ելին լերկար, առանց շունչ քաշելու, բայց չեր դադարեցին ծեծել, նա խսկուլն և լեթ մոտ վազեց մասերնուն ու ասաց Կոկոկոլո թռչնիկին՝

— Իմ հալը քոթակում եր ինձ, իմ մայրը քոթակում եր ինձ, և բոլոր իմ հորեղբայրները քոթակում ելին ինձ իմ անտանելի հետաքրքրութան համար, բայց և այնպես լես սաստիկ կուղեցի իմանալ՝ ի՞նչ կարող ե ուտել ճաշին Կոկորդիլոսը:

Յեվ ասաց Կոկոկոլո թռչնիկը, տխուր ու դառը հեկեկալով՝

— Գնա դեպի լաչնարձակ Լիմպոպո գետը: Նա կեղ-

տոտ ե, պղտոր-կանաչ ե, և նրա լեզրերին բուսնում են թունավոր ծառեր, վորոնք ջերմախտ են առաջացնում: Այնտեղ դու կիմանաս ամեն ինչ:

Մյուս ուրը, չեր որահավասարումից վոչինչ չեր մնացել, Փղիկը հավաքեց բանան — ամբողջ հարցուր ֆունտ, և շաքարի լեղեգն — նույնպես հարցուր ֆունտ, և տանյոթ կանաչ ճոճառն սեխ, շալակեց այդ բոլորը և, ցանկանալով իր սիրելի ազգականներին բախտավոր կլանք, ճանապարհ ընկավ:

— Մնաք բարի, — ասաց նա նրանց: — Յես գնում եմ դեպի կեղտոտ, պղտոր-կանաչ Լիմպոպո գետը: Ենտեղ բուսնում են ծառեր, վորոնք ջերմախտ են առաջացնում, և լես վոնց ել լինի պիտի իմանամ, ի՞նչ ե ուտում ճաշին Կոկորդիլոսը:

Յեվ ազգականները նորից մի անգամ ոգավեցին հանգամանքից ու, ինչպես հարկն եր, ղնքսեցին նրան ճանապարհ ղնելիս, չնայած նա չափազանց սիրալիր խընդրում եր նրանց չանհանգստանալ:

Ասենք դա առաջին անգամը չեր, և նա նրանցից հեռանալիս մի թեթև զգված եր, բայց վոչ այնքան զարմացած: Ուտում եր ճանապարհին սեխ, լսկ կլեպները դցում գետին, վորովհետև այդ կլեպները հավաքելու հարմարութուն չունեւր նա:

Գրեմ քաղաքից նա գնաց Քիմբերլի, Քիմբերլիից Խամի լերկիլը, Խամի լերկիլից դեպի արևելք ու դեպի հյուսիս և վողջ ճանապարհին սեխ եր ուտում, մինչև վոր, վերջապես, հասավ կեղտոտ, պղտոր-կանաչագույն լաչնարձակ Լիմպոպո գետին, վորը շրջապատված եր հենց այնպիսի ծառերով, ինչպես վոր պտում եր Կոկոկոլո թռչնիկը:

Իսկ պետք ե դու իմանաս, իմ սիրուն տղաս, վոր մինչև հենց այդ նույն շաքաթը, նույն ուրը, նույն ժամը, նույն րոպեն մեր հետաքրքիր Փղիկը լերեք չեր տեսել Կոկորդիլոսին և նույն լսկ չգիտեր, թե դա ինչ ե: Դե դու պատկերացրու քեզ նրա հետաքրքրութունը:

Առաջինը, վոր նրա աչքին ընկավ, դա Յերկերանդ Պիտոնն էր, ժայռերի Ոձը, վոր փաթաթվել էր ապառաժին։

— Ներեցեք, խնդրեմ, — ասաց Փղիկը չափազանց քաղաքավարի։

— Ձեք հանդիպել վորեւէ տեղ ես մոտերքում Կոկորդիլոսին։ Նստեղ ենքան հեշտ ե մոլորվել։

— Ձեմ հանդիպել արդյոք Կոկորդիլոսին, — սրտնեղած կրկնեց հարցը Ոձը։— Բան ես գտել հարցնելու։

— Ներեցեք, խնդրեմ, — շարունակեց Փղիկը։— Ձեք կարող արդյոք դուք ինձ հաղորդել, թե ինչ ե ուտում Կոկորդիլոսը ճաշին։

Այդտեղ Յերկերանդ Պիտոնն այլևս չկարողացավ պահել իրեն, արագ բացվեց ու հսկայական պոչով մի հատ դնքսեց Փղիկին։ Իսկ նրա պոչը նման էր կալսաշղթայի ու ամբողջովին ծածկված էր թեփով։

— Ա՛յ, քեզ հրաշք, — ասաց Փղիկը։— Հերիք չեր, վոր իմ հայրը քոթակում էր ինձ, և իմ մայրը քոթակում էր ինձ և իմ քեռին քոթակում էր ինձ, և իմ մորքուրը քոթակում էր ինձ, և իմ հորեղբայր Պավիանը քոթակում էր ինձ, և իմ հորաքույր Գետաձին քոթակում էր ինձ, և բոլորը, ով հասնում էր, քոթակում էլին ինձ իմ սարսափելի հետաքրքրության համար, — այստեղ ել, ինչպես լես տեսնում եմ, սկսվում ե նույն պատմությունը։

Յեվ նա շատ քաղաքավարի հրաժեշտ տվեց Յերկերանդ Պիտոնին, ոգնեց նրան նորից փաթաթվելու ժայռի շուրջը և շարունակեց իր ճանապարհը։ Չնայած նրան բավական գզեցին, բայց նա այնքան ել չեր զարմանում դրանից, այլ նորից կպավ իր սեխերին և նորից գցում էր կլեպները գետին, — վորովհետև, կրկնում եմ, ինչո՞վ պիտի նա վերցնեք գետնից դրանք։— Յեվ շուտով հանդիպեց ինչ վոր մի գերանի, վոր վայր եր ընկել կեղտոտ, պղտոր-կանաչ Լիմպոպո գետի ուղիղ ափի մոտ, այն գետի, վորը շրջապատված էր ջերմախտ առաջացնող ծառերով։

Բայց իրականում, իմ սիրուն տղաս, դա իսկի լել գերան չեր — դա Կոկորդիլոսն էր։ Յեվ աչքով արեց Կոկորդիլոսը — ա՛յ, այսպես։

— Ներեցեք, խնդրեմ, — դիմեց նրան Փղիկը չափազանց քաղաքավարի։— Պատահել ե ձեզ արդյոք լերբեհից ես մոտերքում Կոկորդիլոսը։

Կոկորդիլոսը մի անգամ ել աչքով արեց ու կիսով չափ դուրս հանեց իր պոչը ջրից։

Փղիկը (ելի շատ քաղաքավարի) մի փոքր լետ քաշվեց, վորովհետև նոր դնքսոցները բոլորովին չեղին գըրավում նրան։

— Ապա մի մոտեցիր, իմ ծիտիկս, — ասաց Կոկորդիլոսը։— Մի տեսնենք դա քո ինչին ե պետք։

— Ներեցեք, խնդրեմ, — ասաց փղիկը չափազանց քաղաքավարի։— Իմ հայրը քոթակում էր ինձ, և իմ մայրը քոթակում էր ինձ, իմ լերկարահասակ մորքուրը Ջայլամը քոթակում էր ինձ, և իմ լերկարոտն քեռի Ընձուղտը քոթակում էր ինձ, իմ հորքուրը, հաստ Գետաձին, քոթակում էր ինձ, և իմ հորեղբայրը, բրդոտ Պավիանը, քոթակում էր ինձ, և Յերկերանդ Պիտոնը, ժայռերի Ոձը, ա՛յ հենց նոր, մի քիչ առաջ քոթակում էր ինձ սարսափելի պլինդ, և հիմա չնեղանաք դուք իմ եղ խոսքից — լես չեղի ուղենա, վոր ինձ նորից քոթակելին։

— Մոտ արի, իմ ծիտիկս, — ասաց Կոկորդիլոսը, — վորովհետև լես ինքս եմ Կոկորդիլոսը։

Յեվ այդ խոսքը հաստատելու համար նա իր աջ աչքից բաց թողեց Կոկորդիլոսի մի մեծ արցունք։

Փղիկը սաստիկ ուրախացավ։ Նրա շունչը բռնվեց, նա ընկավ չոքերի վրա ու բացականչեց՝

— Հենց դժժեք էր ինձ հարկավոր։ Գանի ուր ե, վոր լես ձեզ փնտռում եմ։ Ասացեք ինձ, խնդրեմ, շուտ՝ ինչ եք ուտում դուք ճաշին։

— Ապա մոտ արի, մանկիկս, լես քո ականջին ասեմ։ Փղիկն իսկույն մոտեցրեց իր ականջը Կոկորդիլոսի

ատամնավոր, ժանիքավոր յերախին և կոկորդիլոսը բռնեց նրա փոքրիկ քթից, վորը մինչ այդ նույն շաբաթը, մինչ այդ նույն օրը, մինչ այդ նույն ժամը, մինչ այդ նույն րոպեն իսկի չել մեծ չեր կոշիկից:

— Այս որվանից, — ասաց կոկորդիլոսը ատամների արանքից, — այս որվանից չես կսկսեմ ուտել յերիտասարդ Փղիկներին:

Փղիկին դա սարսափելի դուր չեկավ և նա արտասանեց քթի մեջ,

— Թողե՛ղ ինձ, շա՛ղ ե ցաղում: (Թողե՛ք ինձ, շատ ե ցավում):

Այդտեղ Յերկերանգ Պիտոնը, Ժայռերի Ոձը, վայր նետվեց Ժայռից ու ասաց:

— Յեթե դու, ո, իմ պատանի բարեկամ, իսկույն և յեթ չընկնես դեպի յետ վորքան վոր դու ուժ ունես, ապա իմ կարծիքն այն է, վոր դեռ չասած՝ «մեկ, յերկու, յերեք», դու, այդ կաշվե տոպրակի հետ զրուցելու հետևանքով (այդպես եր նա անվանում կոկորդիլոսին) կընկնես այնտեղ, այն թափանցիկ հոսանքի մեջ...

Յերկերանգ Պիտոնները, Ժայռերի Ոձերը, միշտ գիտնականի պես են խոսում:

Փղիկը լսեց նրան, նստեց յետևի վոտքերի վրա և սկսեց քաշվել դեպի յետ: Նա ձգվում եր, և ձգվում, և ձգվում, և նրա քիթն սկսեց յերկարել: Իսկ կոկորդիլոսը յետ եր քաշվում դեպի շուրը, փրփրացրեց ու պղտորեց այն ամբողջովին իր պոչի հարվածներով, և նույնպես քաշում եր, ու քաշում, ու քաշում:

Յեվ Փղիկի քիթը յերկարում եր, և Փղիկը չուել եր իր շորս վոտքը, իր փոքրիկ փղային տոտիկները, ու ձգվում եր, ու ձգվում, ու ձգվում, և նրա քիթն անընդհատ յերկարում եր: Յեվ կոկորդիլոսը խփում եր պոչով, վոնց վոր թիով, ու քաշում եր, ու քաշում, և վորքան շատ եր նա քաշում, ավելի շատ եր յերկարում Փղիկի քիթը, և քիթը շա-ա-աա սաստիկ ցավում եր:

Յեվ հանկարծ Փղիկն զգաց, վոր նրա տոտիկները սալթաքեցին գետնի վրայով, և նա բացականչեց քթի

Յեվ փղիկի քիթը յերկարում եր:

մեջ, վորի յերկարութունն արդեն գրեթե հինգ վոտնա-
չափի յեր հասնում:

— Թողե՛ղ: Բաբադա՛դ ե: Թողե՛ղ:

Լսելով այդ Յերկերանգ Պիտոնը, Ժայռերի Ոձը,
ցած նետվեց Ժայռից, փաթաթվեց յերկտակ հանգուլցով
Փղիկի յետևի վոտքի շուրջը ու ասաց իր հանդիսավոր
ձայնով՝

— Ո՛հ, անփորձ և թեթևամիտ ճամփորդ: Մենք պիտի
զոռ տանք վորքան հնարավոր ե, վորովհետև իմ կարծիքն
այն ե, վոր այդ զրահապատ տախտակամածով կենդանի
զրահակիրը (այդպես եր անվանում նա Կոկորդիլոսին)
ուղղում ե փչացնել քո ապագա կարիերան...

Յերկերանգ Պիտոնները, Ժայռերի Ոձերը, միշտ
այդպես են արտահայտվում:

Յեվ անա քաշում ե Ոձը, քաշում ե Փղիկը, բայց քաշում
ե նաև Կոկորդիլոսը: Դաշում ե, քաշում, բայց վորովհետև
Փղիկն ու Յերկերանգ Պիտոնը, Ժայռերի Ոձը, քաշում
են ավելի ուժեղ, ապա և Կոկորդիլոսը վերջ ի վերջո
պիտի բաց թողնի Փղիկի քիթը, — Փղիկը թռչում ե յետ
այնպիսի ճղփուռնով, վոր լավում ե վողջ Լիմպոպոյի յեր-
կարությամբ:

Փղիկն ինչպես կանգնած եր, այնպես ել նստեց ամ-
բողջ թափով և շատ պինդ դիպավ գետնին, բայց և Ժա-
մանակ ունեցավ ասելու Յերկերանգ Պիտոնին, Ժայռերի
Ոձին, «շնորհակալ եմ», չնայած, իսկապես, իսկի դրա
Ժամանակն ել չեր՝ պետք եր շտապ զբաղվել յերկարած
քիթով — փաթաթել այն բանանի թաց տերեփներով ու
թաղել Լիմպոպո գետի սառը, պղտոր-կանաչ ջուրը, վոր-
պեսզի նա գոնե մի քիչ հովանար:

— Ինչի՛դ ե պետք դա, — ասաց Յերկերանգ Պիտոնը,
Ժայռերի Ոձը:

— Ներեցե՛ք, խնդրեմ, — ասաց Փղիկը. — իմ քիթը
կորցրել ե իր առաջվա տեսքը, և յես սպասում եմ, վոր
նա նորից կարճանա:

— Յերկա՛ր պիտի սպասես, — ասաց Յերկերանգ Պի-
տոնը, Ժայռերի Ոձը: — Այսինքն զարմանալի յե, վորքան
դժվար են, յերբեմն, մարդիկ հասկանում իրենց սեփա-
կան ոգուտը:

Փղիկը մնաց ջրի վրա կանգնած յերեք ու յերեք
գիշեր և անընդհատ սպասում եր, չի՛ փոքրանա արդյոք
իր քիթը: Բայց քիթը չե՛ր փոքրանում, և — դեռ դա հե-
րիք չե՛ր — այդ քիթի պատճառով Փղիկի աչքերը մի փո-
քրը շիլ դառան:

Վորովհետև, իմ սիրուն տղաս, դու, հույս ունեմ,
արդեն գլխի ընկար, վոր Կոկորդիլոսը Փղիկի քիթը յեր-
կարացրել, դարձրել եր իսկական կնճիթ — իսկ և իսկ
այնպես, ինչպես լինում են հիմիկվա Փղերի կնճիթները:

Յերրորդ օրվա վերջին մոտ թռավ ինչ վոր մի ճանճ
ու կծեց Փղիկի ուսը, և նա, առանց նկատելու, թե ինչ ե
անում, բարձրացրեց կնճիթը, խփեց կնճիթով ճանճին —
և սա ընկավ ներքև անկենդան:

— Ահա քեզ և առաջին ոգուտը, — ասաց Յերկե-
րանգ Պիտոնը, Ժայռերի Ոձը: — Դե, ինքդ դատիր՝ կա-
րող ելիր արդյոք դու մի այդպիսի բան անել քո առաջվա
գնդասեղային քիթով: Հա, իսկ չե՛լի՞ր ուղենա արդյոք մի
բան ուտել:

Յեվ Փղիկը, ինքն ել չիմանալով, թե ինչպես պա-
տահեց, կնճիթը յերկարացրեց մինչև գետին, պոկեց խո-
տի մի լավ փուռն, թափ տվեց նրա վրայից ցեխն ու
իսկույն և յեթ կոխեց իր բերանը:

— Ահա քեզ և յերկրորդ ոգուտը, — ասաց Յերկե-
րանգ Պիտոնը, Ժայռերի Ոձը: — Փորձելի՛ր ապա այդ նույն
բանն անել քո առաջվա քիթով: Հա, իսկ դու նկատե՛լ ես
արդյոք, վոր արեն սկսել ե սաստիկ ալրել:

— Իսկապես վոր եղպես ե, — ասաց Փղիկը:

Յեվ ինքն ել չնկատելով, թե ինչպես յեղավ դա,
վերցրեց իր կնճիթով կեղտոտ, պղտոր-կանաչ Լիմպոպո
գետից մի քիչ տիղմ ու շրմփացրեց այն իր գլխին՝ տիղմը

տափակեց թաց բլիթի պես ու Փղիկի ականջները լետե-
վից ամբողջ ջրի առվակներ հոսեցին։

— Ահա քեզ լերորդ ոգուար, — ասաց Յերկերանգ
Պիտոնը, ժայռերի Ոձը։ — Փորձելի՛ր դու ապա նույն բա-
նը անել քո առաջվա դնդասեղային քթով։ Յե՛վ ապա,
ինչ ես մտածում դու դնքսոցների մասին։

— Ներեցեք, խնդրեմ, — ասաց Փղիկը, — բայց լես,
ճիշտն ասեմ, չեմ սիրում դնքսոցներ։

— Իսկ մի ուրիշին դնքսե՛լ, — ասաց Յերկերանգ
Պիտոնը, ժայռերի Ոձը։

— Ա՛յ, դրան լես պատրաստ եմ, — ասաց Փղիկը։

— Դու դեռ չես ճանաչում քո քիթը, — ասաց Յեր-
կերանգ Պիտոնը, ժայռերի Ոձը։ — Դա ուղղակի մի գանձ
է, քիթ չի։

— Շնորհակալ եմ ձեզնից, — ասաց Փղիկը, — լես դա
ընդունում եմ ի գիտություն։ — Իսկ հիմա ժամանակն է
տուն գնալու։ Յես կգնամ իմ սիրելի ազգականների մոտ
և կստուգեմ իմ քիթը իմ տնեցիների վրա։

Յե՛վ գնաց Փղիկը Աֆրիկայով, գվարճանալով ու
թափահարելով կնճիթը։ Սիրտը պտուղ ուզեց — նա պո-
կում էր այն ուղղակի ծառի վրայից, այլ վոչ թե կանգ-
նում ու սպասում է, առաջվա պես, վորպեսզի նա ընկ-
նի գետին։

Ուզում էր խոտ ուտել — նա պոկում է այն ուղղա-
կի գետնից, այլ վոչ ընկնում ծնկերի վրա, առաջվա պես։

Ճանձերն են հոգին հանում — նա պոկում էր ծառից
մի ճյուղ ու սկսում թափահարել այն հովհարի նման։

Արևն է այրում — նա թաղում էր իր կնճիթը գետի
մեջ, — և ահա նրա գլխին մի սառը, թաց շրջադոց։ Ջանձ-
րալի լե անգործ թափառել Աֆրիկայում, — նա կնճիթով
լերգեր է ասում ու նրա կնճիթն ավելի ձայնեղ է, քան
հարյուրավոր պղնձյա փողեր։

Նա դիտմամբ ծռեց իր ճանապարհը, վոր գտնի
Գետածիռն, մի լավ քոթակի նրան ու ստուգի, ճիշտ ա-

սաց նրան, արդյոք, Յերկերանգ Պիտոնը նրա նոր քթի
մասին։ Գոթակելով Գետածիռն, նա գնաց նախկին ճա-
նապարհով ու հավաքում էր գետնից այն սելսի կլեպները,
վորոնք նա ցրել էր տվել Լիմպոպոյի ճանապարհին, —
վորովհետև Մաքրասեր Հաստակաշի լեր։

Արդեն մթնել էր, լերը մի գեղեցիկ լերեկո նա լե-
կավ տուն, իր սիրելի ազգականների մոտ։ Նա կնճիթը
վորոնք ողակի նման ու ասաց՝

— Բարև ձեզ, ինչպե՛ս եք։

Նրանք սարսափելի ուրախացան նրան տեսնելով և
խսկուչն և լեթ ասացին միաբերան՝

— Ապա արի, արի մի այստեղ, մենք մի լավ դընք-
սենք քեզ քո անտանելի հետաքրքրության համար։

— Հայ, հայ, — ասաց Փղիկը։ — Դուք իսկի հասկանում
եք վորն է իսկական դնքսոցը։ Այ, լես — ինչ եմ ասել։
Ուզում եք ցույց տամ։

Յե՛վ նա բացեց իր կնճիթը և իսկույն և լեթ նրա
սիրելի լեղբայրները թռան մի կողմ, գլխկոնձի տա-
լով։

— Յերգվում ենք բանաններով, — բղավեցին նրանք,
— ես վորտե՞ղ ես դու եղպես վարպետացել, և ի՞նչ է
պատահել քո քթի հետ։

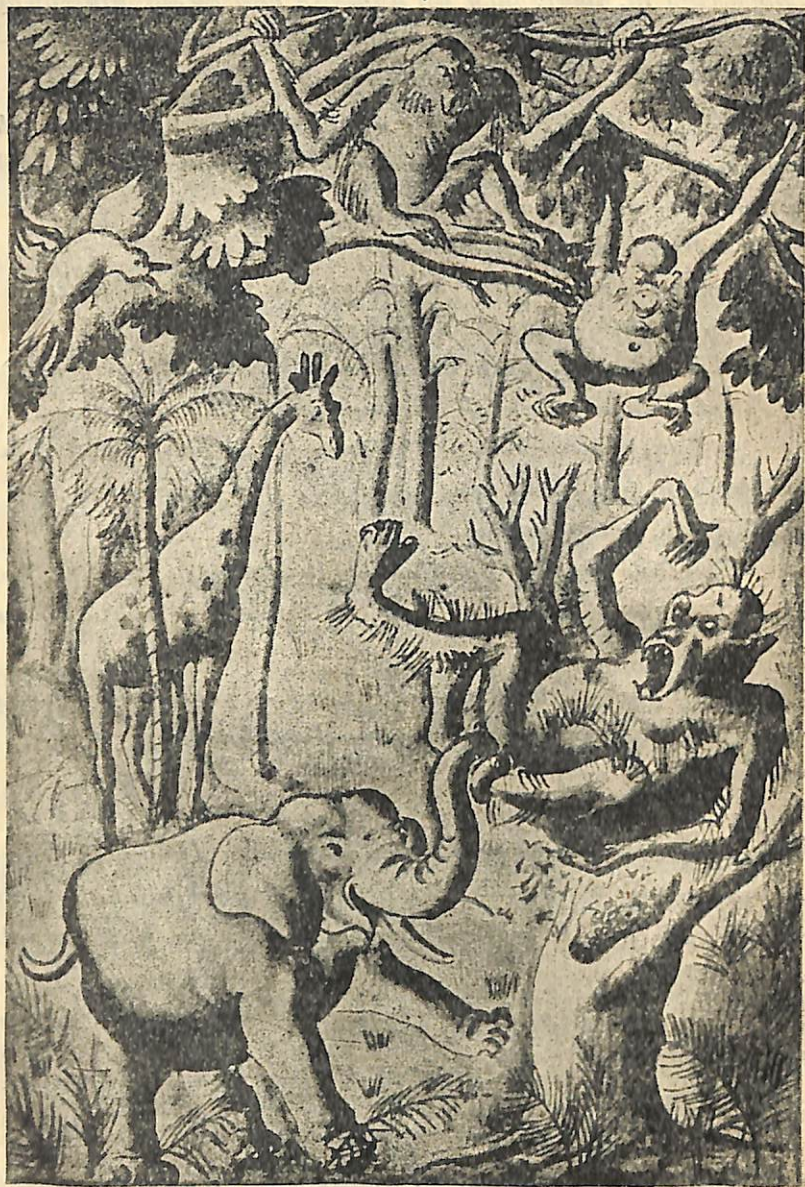
— Եդ քիթն ինձ մոտ նոր է, և տվել է ինձ այն
Կոկորդիլոսը՝ կեղտոտ, պղտոր-կանաչ Լիմպոպո գետի
մոտ, — ասաց Փղիկը։ — Յես նրա հետ զրույց սկսեցի այն
մասին, թե ինչ է ուտում նա ճաշին, և նա ինձ նվիրեց
այդ քիթը։

— Անճոռնի քիթ է, — ասաց մազոտ, բրդոտ հորեղ-
բայր Պավիանը։

— Գնացե՛ք, — ասաց Փղիկը, — բայց ոգտակար է։

Յե՛վ նա բռնեց մազոտ հորեղբայր Պավիանին մազոտ
վոտքից ու, տարուբերելով, գցեց նրան կրեաների բուռը։

Յե՛վ այնպես վոգևորվեց այդ անտանելի Փղիկը,
վոր իր բոլոր սիրելի ազգականներին լավ քոթակ տվեց։

Յեկ նախնեց՝ մագոս հորեղբայր Պավիանին:

Նրանք աչքները չուցին նրա վրա զարմանքից: Նա պոկեց իր լերկարահասակ մորքուր Զալլամի պոչից գրեթե բոլոր փետուրները: Նա բռնեց լերկարոտն քեռի Ընծուղտին լետեվի վոտքից ու քաշ տվեց նրան փշենու թփերի միջով: Հարալ հրոցով նա սկսեց փուշիկներ բաց թողնել ուղիղ իր հաստ հորաքույր Գետաձիու ականջին, լերբ նա ննջում եր ջրի մեջ ճաշից հետո, բաց վոշ վոքի չեթ թույլ տալիս վերավորել Կոլոկոլո թռչնիկին:

Բանն ահտեղ հասավ, վոր նրա բոլոր ազգականները, — վորն ավելի շուտ, վորն ավելի ուշ, — ուղևորվեցին դեպի կեղտոտ, պղտոր-կանաչ Լիմպոպո գետը, վորը շրջապատված է մարդկանց մեջ ջերմախտ առաջացնող ծառերով, վոր Կոկորդիլոսն իրենց ել նվիրի այդ պիսի քիթ:

Վերադառնալով ազգականներն ալլեա չեին կովում և այդ ժամանակից, իմ տղաս, բոլոր Փղերը, վորոնց դու լերբիցե կտեսնես, նաև նրանք, վորոնց դու լերբեք չես տեսնի, բոլորն ունեն հենց նույնպիսի կնճիթ, ինչպիսին ունեն այդ հետաքրքիր Փղիկը:

Վեց հատ ծառա լես միշտ ունեմ,
Վեցն ել խիզախ ու ճարպիկ,
Յեվ, ինչ վոր լես շուրջս տեսնեմ,
Յես կիմանամ նրանցից:

Իմ նշանով նրանք խկուլն
Հայտնվում են իմ առջև,
Անուններն են, Ինչպես, Ինչու,
Ով և Ինչ, Յերբ և Վորաեղ:

Լալն ծովերով, անտառներով
Վազեցնում եմ քաջերիս,
Ապա զբաղվում աշխատանքով,
Նրանց հանգիստ եմ տալիս:

Վեր կենալով առավոտյան,
Յես գործի լեմ միշտ անցնում,
Ազատութուն տալիս նրանց,
Նրանք ուտում են ու խմում:

Բալց կա ինձ մոտ լերիտասարդ
Բարեկամս, սիրելիս,
Ծառա ունի հարյուր հազար,
Նրանց հանգիստ չի տալիս:

Քշում ե, վոնց շներ անխոնջ,
Բուք-անձրևին, թե մթնում
Հինգ հազար Ուր, լոթ հազար Վոնց,
Հարյուր հազար հատ Ինչո՛ւ:

Պատ. խմբագիր՝ Ե.Դ. ՉՈՓՈՒՐՅԱՆ
Տեխ. խմբագիր՝ Ա. ԽՈՒԴԱՎԵՐԴՅԱՆ
Ս.բագրիչ՝ Ա. ԱՐՉԱՔԱՆՅԱՆ

Տրված է արտադրության 16 սեպտեմբերի, 1936 թ.
Ստորագրված է տպիչու 13 նոյեմբերի, 1936 թ.
Գլավլիտի լիազոր Կ-4463
Հրատ. 3875
Տիրաժ 3000
Պատվեր 1125

Պետհրատի տպարան, Յերեվան, 11 կնույանցի, 4

38

սխ-1

գրեց 60 Կ.

№ 2

Р. КИПЛИНГ
СЛОНОНОК
ГИЗ ССР АРМЕНИИ

ՀՀ Ազգային գրադարան

NL0376249

721